

rigtige efter Mindretallets Mening egentlig vilde være i det hele at indføre Fra- drag for Hustruerne; da dette vilde medføre en meget betydelig Ændring af hele vort Skattesystem, har man und- ladt at stille Forslag derom, men man ser ingen Grund til at formindske det i Rege- ringsforslaget indeholdte Fremskridt.

Mindretallet er med til at foreslaa (under Nr. 39), at Indbo, der har en Værdi af over 15,000 Kr., beskattes som Formue for det overskydende Beløbs Vedkommende, idet man finder det lidet rimeligt, at store Formuer, der anbringes i Kunstgenstande, Smykker og lignende, blive fri for Skat. Man gaar ud fra, at Vurderingen sker efter Salgværdien. Beløbet er sat saa højt, at denne Bestemmelse kun vil faa Betyd- ning, naar virkelig betydelige Værdier an- bringes paa denne Maade; derved for- mindskes meget de praktiske Vanskelig- heder, som en saadan Beskatning ellers kunde medføre.

Mindretallet mener, at der kunde til- trænges en Simplificering af de mange Raad, der nu anvendes ved Ligningen, og en mere ensartet Kontrol med denne, men det formener, at Forslag derom vanskelig kan fremsættes af andre end Ministeriet.

Et *tredie Mindretal* (Schovelin) har ikke kunnet gaa med til en Forøgelse af den *personlige direkte* Skattebyrde, som den foreslaaede. Mindretallet erkender vel, at Statens nuværende finansielle Situation kræver nye eller højere Skatter, men som allerede nævnt i Betænkningen over det af Regeringen samtidig fremsatte Lovfor- slag om Ølskatten bør i første Række og hovedsagelig saadanne nye eller for- øgede Afgifter paalægges Befolkningens *Forbrug*. Den direkte personlige Ind- komstskat er nu en Gang her i Landet overladt Kommunerne, og det var der- for allerede et Skridt af tvivlsom Princip- rigtighed, naar man i 1903 ogsaa indførte denne Skatteform i Statsbeskatningen og derved ganske forrykkede det aarhundred- gamle Forhold mellem direkte og indirekte Statsskatter. Man var imidlertid herved

en Gang kommen ind paa Skraaplanet, og ved Indførelsen i 1909 af den Særskat, som skulde dække Forsvarsudgifterne, gled man derfor videre ned herad. Man gjorde det endog paa dobbelt Vis: ikke alene forøgede man selve Satserne for Indtægter over 3,000 Kr., men medens man ved Lo- ven af 15. Maj 1903 kun havde haft een Sats for Formueskatten, begyndte man nu ogsaa her at gennemføre en *stigende Skala*. Naar man ikke vilde gaa den Vej som i enkelte Lande: udelukkende at søge Skatteevnen ramt ved en personlig Afgift af Formuen, men netop vilde holde sig til *Indkomsten* (Renindtægten), da er overhovedet en samtidig *Formueskat* kun berettiget ud fra den Betragtning, at For- mue-Indtægterne bør svare større Skat end Arbejds-Indtægterne, saaledes at Formue- skatten kun indtræder i Systemet som en mindre *Supplementsafgift*. I 1909 begyndte man, som nys nævnt, at fjerne sig her- fra og at behandle Formueskatten som en fuldkommen selvstændig Skat ved Siden af Indkomstskatten — den skæbnesvangre Følge heraf er bleven, at Regeringen derefter stadig er rutschet videre, allerede i selve Lovforslaget er kommet et Stykke længere ned og ved det af Finansministe- ren til § 1 stillede Ændringsforslag har stillet sig endnu mere yderliggaaende. Nu er ganske vist al Formue ikke Kapital, men Kapital dog som Regel Formue, og i et Land, hvor Kapital-Opsamlingen fore- gaar saa trægt som i Danmark, ser det derfor dobbelt besynderligt ud, at Staten saaledes ved sin Skattepolitik direkte mod- virker Sparsommeligheden. Og da vore K o m m u n e r, i første Række vore Bykom- muner, i de senere Aar gennem sine Skattepaalæg, lægge saa rigelig Beslag paa Befolkningens Indtægter, synes det Mindretallet afgjort betænkeligt, om Staten nu vilde øse nye Millioner og Millioner af den *samme* Skattekilde. Det er dog en i Finans- videnskaben fastslaaet Grundsætning, at enhver Skats Fejl og Mangler træde desto føleligere frem, jo større Beløb man søger inddrevet ved den. Og saa vist som en Indkomstskat er en Skat paa Flid, Ærlig-